

Zeepost

‘Pap, gaat u echt met een zeilboot helemaal naar Engeland? Is dat niet vreselijk gevaarlijk?’ Sophie kijkt papa bezorgd aan. Papa trekt haar op zijn knie.

‘We gaan alleen als het niet al te hard waait. En mijn collega is een hele goede zeeman. Hij is al heel vaak naar Engeland gezeild.’

Sophie trekt een denkrimpel in haar voorhoofd. ‘Maar... misschien gaat het wel opeens keihard stormen. Of botsen jullie tegen een rots en zinkt de boot. Doet u wel een zwemvest aan, pap?’

Papa knikt. ‘We zullen heel voorzichtig zijn, Sophie! Zal ik wat voor je meenemen uit Engeland?’

‘Ja, leuk! Eh... een zak Engelse drop?’

Papa grinnikt. ‘Dat kun je hier bij de Jumbo ook kopen. Ik verzin wel iets, goed?’

Sophie krijgt ineens een superleuk idee. Ze springt van papa’s knie en loopt naar de bijkeuken. Daar zoekt ze een lege wijnfles. Ze spoelt hem onder de kraan goed om. Dan zet ze hem onderste boven op het aanrecht te drogen.

‘Wat ben je toch allemaal aan het doen, Sophie?’ vraagt mama. Maar Sophie geeft geen antwoord. Ze heeft het veel te druk met haar idee en rent de trap op naar haar kamertje. Even kijken, waar ligt haar kladblok? Daar, op haar bureautje. Ze scheurt er een velletje af, pakt haar doos met viltstiften en begint te tekenen. Ze doet er haar uiterste best op, het moet een hele mooie tekening worden. Als hij na een poosje af is, kleurt ze hem met haar stiften in. Het puntje van haar tong komt naar buiten, zo ingespannen is ze bezig.

Eindelijk is de tekening klaar. Heel netjes schrijft ze haar voornaam en achternaam eronder. Dan roetsjt ze de trap af en zoekt mama. ‘Hoe vindt u mijn tekening, mam?’

Mama bekijkt de tekening. ‘Wat heb je dat prachtig gedaan, Sophie! Heb je die zeilboot helemaal uit je hoofd getekend?’

Sophie knikt trots. ‘Wilt u mijn adres eronder schrijven?’

Mama kijkt naar de lege fles op het aanrecht, en glimlacht. ‘Aha, ik denk dat ik al weet wat je van plan bent!’ Ze pakt een pen en schrijft het adres op. ‘Weet je wat, ik zet ons e-mailadres er ook bij, goed?’

‘Bedankt mam!’ Sophie rolt te tekening netjes op, pakt dan de lege fles en duwt de tekening door de nauwe opening.

Sophie draait de dop stevig op de fles. ‘Is papa boven?’

‘Ja, die is zijn tas aan het pakken,’ antwoordt mama.

Sophie rent weer naar boven. ‘Pap, wilt u iets voor mij doen? Als u midden op zee bent, wilt u dan deze fles overboord gooien?’

Papa kijkt haar verbaasd aan. ‘Een fles in zee gooien? Sophietje toch, lege flessen horen in de glasbak, niet in de zee!’

Sophie voelt een steek van teleurstelling. Wil papa nou niet meehelpen aan haar plannetje? Papa pakt de fles van haar aan. ‘Ik plaagde je een beetje, Sophie. Natuurlijk wil ik jouw flessenpost overboord gooien.’

‘Echt? Super, pap! Misschien spoelt mijn brief wel helemaal in Amerika aan!’

Papa grinnikt. ‘Amerika is wel heel erg ver. Wat staat er eigenlijk allemaal in je brief?’

‘Het is een tekening, met mijn naam en adres erop, pap. O, ik vind het echt spannend!’

‘Het kan ook dat je fles ergens aanspoelt waar nooit mensen komen, hoor!’ zegt papa. Sophie knikt, dat snapt ze ook wel. Maar natuurlijk hoopt ze dat er ergens in een ver land iemand haar fles vindt en haar een berichtje terugstuurt. Dat zou echt gaaf zijn!

Een bijzondere brief

Het miezert. De straten glimmen van de nattigheid. Sophie sjeest de tuin in, springt van haar fiets en gooit hem in het gras. Dan gaat ze snel naar binnen.

‘Mam, ik wil een regenpak. Ik ben kleddernat.’

Mamma denkt even na. ‘Ik denk dat ik er nog wel ergens één heb liggen. Ik zal straks eens kijken.’

Sophie trekt haar natte jas uit. Het water druppelt uit haar haren op de grond.

'O ja, Sophie. Er is post voor jou.' Mama pakt een brief van het aanrecht. 'Maar wacht, droog jezelf eerst maar een beetje af.'

Sophie pakt de handdoek van het haakje, veegt het regenwater uit haar gezicht en droogt haar handen.

'Van wie zou hij zijn, mam?'

'Geen idee. Ik ben ook heel nieuwsgierig.' Ze wijst naar de postzegel. 'Hij komt uit een ander land, kijk maar.'

Sophie bekijkt de postzegel. 'Danmark,' leest ze hardop. 'Hé... is dat Denemarken, mam?'

Mama knikt. 'Ik ken toch niemand in Denemarken?' zegt Sophie. Ze peutert de envelop open en haalt er een paar velletjes papier uit. Mama kijkt nieuwsgierig mee. 'Dit kan ik echt niet lezen, mam!'

'Bedst Sophie, hvad kan du tegne pænt,' leest mama. 'Jeg fandt din tegning i en flaske på stranden.'

Sophie schiet in de lach. 'Wat is dat voor rare taal?'

Ze vouwt het andere velletje papier open. Het is een kopie van een tekening. 'Mam! Kijk nou! Mijn tekening, van de flessenpost!'

'Inderdaad! Nou zeg... zou jouw fles dan helemaal naar Denemarken zijn gedreven? Dat is haast niet te geloven!'

Sophie vouwt het laatste papiertje open. Daarop staat een foto van een oude man met wilde haren en een ruige baard. 'Fim Sørensen, Mandø, Danmark,' staat er met pen onder geschreven.

Mama pakt haar mobiel en zoekt op Google Maps naar het plaatsje Mandø. 'Die meneer Fim woont op een eilandje in Denemarken.'

'Maar wat zou er nou in die brief staan, mam?'

Mama knikt. Ze denkt even na. 'Ik weet ook niemand die Deens spreekt. Maar wacht eens... misschien lukt het wel met Google Translate.'

Ze typt de eerste zin van de brief in. 'Bedst Sophie, hvad kan du tegne pænt... dat betekent: beste Sophie, wat kun jij mooi tekenen.'

Sophie bekijkt haar tekening nog eens en glundert. 'Ik vond 'm ook best goed gelukt! Maar wat schrijft hij nog meer, mam?'

Mama typt verder. 'Jeg fandt din tegning i en flaske på stranden, dat betekent: ik vond jouw tekening in een fles op het strand.'

Samen vertalen ze zo de hele brief. *'Ik reed zoals elke dag met mijn vuilniskar over het strand. Mijn werk is om het aangespoelde afval op te ruimen. Dat werk doe ik al bijna veertig jaar. Ik ben de laatste tijd vaak verdrietig, omdat er steeds meer en meer afval aanspoelt. Vooral heel veel plastic. Maar op een dag zag ik tussen het vuil een glazen fles liggen met een opgerold papier erin. Je moet weten, lieve Sophie, dat ik een hele nieuwsgierige oude man ben, dus ik heb die fles apart gehouden. En 's avonds heb ik jouw fles opengemaakt en vond ik jouw prachtige tekening. Hij hangt nu aan de muur boven mijn open haard, zodat ik hem elke dag kan zien. Vriendelijke groet, Fim Sørensen.'*

'Dit had ik echt nooit verwacht, mam! Mag ik papa bellen om het te vertellen? En mag ik de brief morgen mee naar school nemen om aan de juf te laten zien?'

Mama glimlacht en geeft haar telefoon aan Sophie. 'Dit zal papa vast ook erg leuk vinden.'